

lem Hr. N. Neergaard helt ud anerkendte Ministeriets parlamentariske Berettigelse, og mere Anerkendelse behøves der saa ikke foreløbig.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel udtrykte ogsaa nogen Misfornøjelse med, at der ikke her var givet Oplysning om, hvorledes det indbyrdes Forhold er mellem de to demokratiske Partier, der anses for at udgøre Flertallet her i Salen, og syntes at tvivle om, at der overhovedet kunde regnes med et Flertal her. Jeg har aldrig været nysgerrig med Hensyn til, hvorledes de Konservative og Venstre indbyrdes ordnede deres Anliggender. Jeg vidste, der var et Flertal i forrige Rigsdagsperiode, bestaaende af Venstre og Konservative, det fremgik af alle offentlige Tilkendegivelser, og det maatte formentlig være tilstrækkeligt. Naar der nu og da opstod Tvivl om, hvorvidt dette Flertal længere hang sammen, foretog vi Undersøgelser her i Salen, saaledes som de ærede Medlemmer ogsaa synes at have erindret, de har jo flere Gange beklaget sig over disse Undersøgelser. Hvis det ærede Medlem Hr. Pürschel, efter at have hørt det ærede Medlem Hr. Rode i Gaar, skulde nære nogen som helst Tvivl om, hvorvidt der er et Flertal, synes jeg, det ærede Medlem maa søge Klaring her i Salen paa normal parlamentarisk Maade. Det kan han gøre i Dag eller i Morgen, eller naar som helst han maatte ønske det. Jeg beklager, at vi heller ikke paa anden Maade tilfredsstiller det ærede Medlem Hr. Pürschel, f. Eks. med Hensyn til sodede Skjorter. Jeg tror dog ikke, at det er en Fordring, der er stillet til os fra de socialdemokratiske Vælgeres Side, og naar det ikke er Tilfældet, giver jeg Afkald paa at imødekomme det ærede Medlem Hr. Pürschel.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Rode baade for hans politiske og saglige Udtalelser, de stemmer ogsaa med de offentligt kendte Udtalelser fra det radikale Venstre, der forelaa, før Ministeriet blev dannet, og som selvfølgelig var vejledende i de Overvejelser, der fandt Sted, da Ministeriet skulde dannes. Der er ikke Tvivl om, at Ministeriets Dannelse netop var, saaledes som Vælgerne Flertal ventede det, og som det maatte ske, naar man er Tilhænger af det parlamentariske System. Det ærede Medlem Hr. Rode har selvfølgelig Ret, naar han sagde, at han forstod det saaledes, at Ministeriets Skæbne ligger udelukkende i Folketingets Haand.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og efter ham, tror jeg, begge de andre Ordførere hæftede sig ved en Udtalelse, der er

tillagt mig, fremsat i et tysk Blad. Jeg maa maaske først sige, at der er det besynderlige ved den danske Presse og de danske Politikere, at de synes udelukkende at læse tyske Blade. Alt, hvad der siges i franske, engelske eller amerikanske Blade, læser de ikke, de tyske Blade er aabenbart den eneste aandelige udenlandske Næring for danske Politikere, der ikke hører til Socialdemokratiet. I Dagene omkring Ministerskiftet fremsatte jeg, saaledes som det nu en Gang er Formen for Pressens Arbejde, nogle Udtalelser overfor danske saavel som udenlandske Journalister, der ønskede Udtalelser om det Skifte, det havde fundet Sted. Det forekommer mig ikke, at den Indignation, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard bar til Skue overfor det omtalte Interview, egentlig var fornøden. Og navnlig er jeg lidt forbavset over, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte den, dels af den Grund, der allerede blev nævnt i Gaar af det ærede Medlem Hr. Rode, dels naar jeg genkalder i min Erindring en meget opsigtsvækkende Udtalelse af det ærede Medlem for nogle Aar siden angaaende Dannelsen af en Kanalstat. Med dette i Erindring forekommer det mig unægtelig, at det ærede Medlem ikke just kan siges at være den rette til at optræde indigneret overfor noget saa bagatelagtigt som den Udtalelse af mig, der har været gengivet i Bladet „Vorwärts“. Hvad selve denne Udtalelse angaar, er der sket det, at en Korrespondent har spurgt mig, om han kunde gaa ud fra, at den Sympati, som jeg i 1920 og 1922 ved internationale Lejligheder har givet til Kende med Hensyn til Forholdet mellem Tyskland og Østrig, nærede jeg fremdeles, og da jeg af gammel Erfaring ved, at noget af det værste, en Minister kan gøre, er at lyve, naar Pressen spørger ham, saa løj jeg ikke, men sagde, at jeg virkelig havde denne Sympati nu som i Fjor og i Forfjor. Men det er en Selvfølge, at Danmarks Politik ikke berøres af denne betydningsløse Udtalelse, at Danmarks Politik er den, som paa anden Maade er tilkendegivet, at vi selvfølgelig ikke blander os i Staternes indbyrdes Mellemværender, at vi ikke i den danske Regering beskæftiger os med de politiske Spørgsmaal, der angaar de andre Stater i Europa eller andetsteds. Dette er Regelen, der følges, og som selvfølgelig følges uanset den Paatale, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard følte sig kaldet til at fremsætte overfor det her nævnte. Jeg haaber imidlertid — hvis jeg maa sige det ved denne Lejlighed —, naar man er saa følsom i Venstre overfor Udtalelser, der